

Sygn. akt I NO 43/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania S. U.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 21 listopada 2018 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na dwadzieścia siedem stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie
Okręgowym w G., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274,
z udziałem M. B.-S., [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 12 czerwca 2019 r.,

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 389, z późn. zm.; dalej: ustawa o KRS), uchwałą z dnia 21 listopada 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwadzieścia siedem stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie M. B.-S., [...] oraz nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia wskazanego urzędu w Sądzie Okręgowym w G. - S. U. (skarżąca) oraz [...]. Uchwała ogłoszona została w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 274.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że przedstawieni kandydaci spełniali wymagania ustawowe określone przez art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 23 z późn. zm.; dalej: Prawo o ustroju sądów powszechnych). Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że podejmując uchwałę kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności uznała, że skarżąca nie wypełniła ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w G..

Opiniując kandydaturę skarżącej Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała szczegółowo jej sylwetkę. W uchwale wskazano, że S. U. studia prawnicze ukończyła z wynikiem dobrym. Poza sądownictwem pracowała w Państwowym Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w R.. Po odbyciu aplikacji referendarskiej w okręgu Sądu Okręgowego w G., w kwietniu 1999 r. złożyła egzamin referendarski z oceną dobrą. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 16 sierpnia 1999 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie

Rejonowym w G., w którym orzekała w X Wydziale Ksiąg Wieczystych. Po odbyciu w latach 1999-2002 aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w G., w listopadzie 2002 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną dobrą. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 maja 2004 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w G., w którym orzekała w IV Wydziale Pracy. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 listopada 2006 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w G.. Początkowo orzekała w VIII Wydziale Grodzkim, a obecnie pełni obowiązki w IV Wydziale Pracy tego Sądu. W 2008 r. podjęła zatrudnienie w zakresie publikacji w Systemie Informacji Prawnej LEX. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia 31 marca 2019 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w VII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w G..

Ocenę kwalifikacji skarżącej sporządziła sędzia Sądu Okręgowego w G. - K. B.. Sędzia opiniujący ocenił sprawność, efektywność oraz wydajność i organizację pracy skarżącej na poziomie dobrym. Terminowość sporządzania uzasadnień również nie budziła wątpliwości. Sędzia Opiniujący wskazał jednak, że orzecznictwo skarżącej pozostało na niższym poziomie niż średnia Wydziału i Okręgu. W konkluzji Sędzia K. B. stwierdziła, że skarżąca jest dobrze przygotowana do wykonywania obowiązków Sędziego Sądu Okręgowego w G..

Podejmując uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny uzyskane na dyplomie studiów wyższych prawniczych oraz z egzaminu zawodowego, przy czym kryterium to w procedurze nominacyjnej nie było decydujące (z uwagi na dorobek zawodowy i zdobyte kwalifikacje po ukończeniu studiów prawniczych i złożeniu egzaminów zawodowych). Krajowa Rada Sądownictwa, uwzględniła natomiast poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], przy tym zaznaczając, że nie w każdym przypadku uzyskane przez te organy poparcie odzwierciedliło poziom kwalifikacji kandydatów wynikający z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa dnia 11 października 2018 r., w głosowaniu tajnym, podczas

ponownego głosowania na kandydaturę skarżącej nie oddano głosów „za”, ani „przeciw”, a 18 głosów było „wstrzymujących”. W rezultacie jej kandydatura nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości.

Odwołaniem z dnia 21 stycznia 2019 r. S. U. zaskarżyła uchwałę zarzucając jej naruszenie:

1. przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia, tj.:

a. art. 21 ust. 1 i ust. 2, art. 31 ust. 1, art. 34 ust. 1-3 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 1 oraz 3-6 i § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowiska zespołów oraz podjęcia zaskarżonej uchwały, gdy tymczasem Krajowa Rada Sądownictwa (w ślad za tym zespoły) nie była należycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Krajowej Rady Sądownictwa, tj.: powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP jej członków, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP. W konsekwencji czego piętnastu członków nie było uprawnionych do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), w głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

b. naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS oraz w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu, poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego osób wskazanych w pkt 1 uchwały nr [...], a nie Skarżącej;

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o transparentne, jasne i jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny

kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego osób wskazanych w pkt 1 uchwały nr [...], a nie Skarżącej;

- brak porównania i omówienia ocenianych łącznie kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, skutkujące brakiem zastosowania ustawowych kryteriów oceny kandydatur, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sądu okręgowego osób wskazanych w pkt 1 uchwały nr [...], a nie Skarżącej;

- oparcie uzasadnienia pisemnego Uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, co do części uczestników nie znajdujących odzwierciedlenia w przebiegu transmisji z posiedzenia Rady w dniu 16 października 2018 r. (nagranie posiedzenia cz. 2), mimo dostępu do pełnych danych o Skarżącej i innych uczestnikach w oparciu o posiadany materiał dowodowy, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu okręgowego osób wskazanych w pkt 1, a nie Skarżącej;

- oparcie się w zakresie części ze zgłoszonych kandydatur na stanowisku zespołu, wydanym bez wymaganego przepisami prawa uzasadnienia odnoszącego się do indywidualnych cech każdego z kandydatów (a zatem naruszającego art. 34 ust. 3 ustawy o KRS), oraz ustalającego listę rekomendowanych kandydatów z pominięciem posiadanej oceny ich kwalifikacji, co spowodowało podjęcie Uchwały mimo braku dokonania oceny kandydatur według jednolitych kryteriów, przy uwzględnieniu faktycznych potrzeb kadrowych Sądu Okręgowego w G., co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego osób wskazanych w pkt 1 uchwały nr [...], a nie Skarżącej;

- brak własnych ustaleń Krajowej Rady Sądownictwa w odniesieniu do Skarżącej, poprzez skwitowanie wyróżniającego przebiegu służby stanowiskiem zespołu o braku rekomendacji, w efekcie czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego

osób wskazanych w pkt 1 Uchwały nr [...], a nie Skarżącej, w tym i takich, którzy również jak Skarżąca nie otrzymali rekomendacji Zespołu;

c. naruszenie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącej i pozostałych Uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury pozostałych Uczestników o obecnej procedurze konkursowej, wskazanych w pkt 1 Uchwały z dnia 16 października 2018 r. nr [...];

d. naruszenia art. 44 ust. 1b i 4 ustawy o KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP, poprzez pozbawienie Skarżącej efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej Uchwały w zakresie ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G.;

e. naruszenie art. 42 ust. 2 ustawy o KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały po upływie określonego ustawą miesięcznego terminu;

2. obrażę prawa materialnego poprzez naruszenie następujących przepisów prawa:

a. art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, art. 11d ust. 1-5, art. 21 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 i art. 37 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 1 i ust. 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej Uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, która w zakresie dotyczącym piętnastu członków Krajowej Rady Sądownictwa, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP, była powołana w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami ustawy o KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Krajowej Rady Sądownictwa nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu zaskarżonej uchwały;

b. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, art. 18^{3a} § 1 Kodeksu pracy, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe

zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania w zakresie warunków awansowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego osób wskazanych w pkt 1 Uchwały nr [...], a nie Skarżącej.

Biorąc pod uwagę powyższe Skarżąca wniosła o jej uchylenie w pkt 1 względnie w pkt 2, w zakresie dotyczącym jej kandydatury i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżąca wniosła nadto o zawieszenie postępowania do czasu poznania wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości UE, tj. udzielenia przez TSUE odpowiedzi na pytanie: czy skład organu Państwa Członkowskiego mającego stać na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (Krajowa Rada Sądownictwa), przed którym toczy się postępowanie w przedmiocie dotyczącym powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego może być kreowany w ten sposób, że przedstawiciele władzy sądowniczej w tym organie wybierani są przez władzę ustawodawczą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Najwyższy wyjaśnia, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, której status wynika z art. 187 Konstytucji RP. Zwrócił na to uwagę Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18. W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał nadto, że „Jakkolwiek (...) KRS jest oczywiście organem konstytucyjnym, to lakoniczność regulacji konstytucyjnej, która się do niej odnosi, wskazuje, że ustrojodawca zasadnicze kwestie związane z jej funkcjonowaniem przekazał do regulacji ustawowej, pozostawiając w tekście Konstytucji jedynie pewien minimalny standard konstytucyjności KRS. Zarówno na etapie prac nad tekstem Konstytucji,

jak i współcześnie sam fakt istnienia Rady Sądownictwa umocowanej konstytucyjnie nie jest immanentnie wpisany w istnienie demokratycznego państwa prawa. Fakt bycia reprezentacją środowiska prawniczego wynika bowiem nie ze sposobu wyboru członków KRS, ale z tego, że z dużą przewagą wybierani są do jej składu sędziowie, co jest objęte gwarancją konstytucyjną. Wobec powyższych argumentów Trybunał uznał art. 9a ustawy o KRS za zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji”. Czyni to tym samym podniesiony w pkt 1a/ *petitum* zarzut odwołania za nietrafny.

Przechodząc do dalszych rozważań Sąd Najwyższy wyjaśnia, że zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1369 ze zm.; dalej: k.p.c.) o skardze kasacyjnej. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r. (SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63) podkreślił, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa jest niedopuszczalna. Konieczna jest natomiast kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli zagwarantowanych przez art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej. Ochrona udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie powinna obejmować kontrolę postępowania pod względem jego zgodności z prawem. Zakres kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie jest więc ograniczony do kontroli pod względem legalności przestrzegania procedur prawnych w aspekcie stosowania jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej. Niedopuszczalna jest merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa co do oceny kwalifikacji czy wiarygodności danej osoby. Sąd Najwyższy nie uczestniczy bowiem w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Odnosząc się do złożonego odwołania Sąd Najwyższy za nieuzasadniony uznaje zarzut podniesiony w pkt 1 a/-d/ *petitum* odwołania. Na tle przytoczonych w tej części odwołania przepisów prawa, tj. m.in. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3,

art. 42 ust. 1 i 2, art. 44 ust. 1b i 4 ustawy o KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przedmiotem sprawowanej kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Krajową Radę Sądownictwa stosowanych kryteriów i procedur postępowania. Kontrolą nie jest objęta sama ocena kwalifikacji czy predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów oceny stosowanych w ramach postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa. Takie działanie mogłoby stanowić naruszenie uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11). Żadne z branych pod uwagę kryteriów oceny nie ma też charakteru decydującego. O prawidłowości przeprowadzonej oceny decyduje ocena kompleksowa, wynikająca z łącznego ich zastosowania. Wynika to z obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata. Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych zgłoszonych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08). Czyni to tym samym zarzuty podniesione we wskazanych wyżej pkt *petitum* odwołania nietrafionymi. Zaskarżona uchwała została bowiem zdaniem Sądu Najwyższego uzasadniona w sposób wyczerpujący. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała kryteria, którymi kierowała się w niniejszej procedurze nominacyjnej. Organ ten przytoczył nadto okoliczności przemawiające za uznaniem, że wybrani kandydaci zostali uznani za właściwych. W ocenie Sądu

Najwyższego z jej uzasadnienia jasno wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa, w odniesieniu do wszystkich kandydatów będących uczestnikami postępowania uwzględniła jednolite okoliczności rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w G.. Dochowane zostały wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy, przy uwzględnieniu przyjętych i określonych przez jej art. 35 ust. 2 kryteriów. Kryteria te wyraźnie wynikają z umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa znaczenie przypisała doświadczeniu zawodowemu kandydatów, ocenie ich kwalifikacji, uzyskanym ocenom na dyplomie wyższych studiów prawnych oraz ocenom z egzaminów zawodowych, a także opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i oceny Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały jednoznacznie wskazuje, że Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując i oceniając kandydatury, dysponowała dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie, a więc również dokumentacją zawierającą dane dotyczące skarżącej.

Ocena wszystkich kandydatur przeprowadzona więc została „po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy”, a zatem z uwzględnieniem całej dokumentacji pozostającej w dyspozycji, również w kontekście wymienionych w art. 35 ustawy o KRS kryteriów ustalania kolejności kandydatów. Kryteria uznane przez Krajową Radę Sądownictwa za najistotniejsze i zastosowane w pierwszej kolejności umożliwiły - „po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy” dokonanie oceny, zgodnie z którą skarżąca nie spełnia ich na takim poziomie, jak przedstawieni kandydaci. Zważyć przy tym należy, że Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść skarżącej, co podkreślono w uzasadnieniu uchwały (uwzględniono staż orzeczniczy, w tym doświadczenie w ramach orzekania na delegacji w Sądzie Okręgowym w G. oraz dodatkowe zatrudnienie w zakresie publikacji w Systemie Informacji Prawnej „LEX”, a także fakt podnoszenia kwalifikacji zawodowych).

Z uzasadnienia podjętej uchwały wyraźnie wynika, że na podstawie przyjętych kryteriów Krajowa Rada Sądownictwa w procedurze głosowania

dokonała jednoznacznie niekorzystnej dla skarżącej oceny jej kandydatury w porównaniu z pozostałymi kandydatami (skarżąca nie otrzymała ani jednego głosu poparcia). Oceny tej nie może podważyć sama skarżąca poprzez przeciwstawienie jej własnej oceny opartej na tym samym materiale, przy zastosowaniu jednak innej hierarchii „ważności” kryteriów. Ta bowiem należy do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa.

Zaskarżona uchwała, zdaniem Sądu Najwyższego, nie została także podjęta z naruszeniem art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Powołany przepis prawa stanowi, że uchwała Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach indywidualnych wymaga uzasadnienia. Przepis ten nie określa jednak wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy w szczególności funkcją i przedmiotowymi celami uzasadnienia. Oczywistym jest, że uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów przyjąć trzeba, że Krajowa Rada Sądownictwa nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z kandydatów. Wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Krajową Radę Sądownictwa. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację, może zatem porównać ją z osiągnięciami wybranych kandydatów. Nie ma nadto podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Krajowa Rada Sądownictwa nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13).

W świetle poczynionych wyżej uwag Sąd Najwyższy wyjaśnia dodatkowo, że z uwagi na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie uchwały, Krajowa Rada Sądownictwa nie miała możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w przedstawionych materiałach. Nie oznacza przy tym, że dokumenty takie zostały pominięte przy jej podejmowaniu. Wypada też zauważyć, że uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi więc ograniczyć się do oceny, czy

zachowane były podstawowe reguły proceduralne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12), co w okolicznościach niniejszej sprawy miało miejsce.

Odnosząc się do wniosku skarżącej o zawieszenie postępowania do czasu poznania wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej Sąd Najwyższy uznaje go za bezzasadny. Wskazane przez skarżącą postępowanie nie ma bezpośredniego skutku dla rozpoznania jej odwołania od zaskarżonej uchwały, ponieważ pytanie prejudycjalne nie zostało sformułowane na gruncie postępowania konkursowego dotyczącego wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Okręgowym w G.. Rozstrzygnięcie sprawy z odwołania skarżącej nie zależy zatem od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego, które zostało objęte pytaniem do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiego.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.